

så stadig væk, vi skal hen til det, der skete i løbet af 1920'erne, som er den periode, hvor det sådan strammer til, for så at blive definitivt fra begyndelsen af 1940'erne, hvor jeg mener, at Det Konservative Folkeparti, som var de sidste herinde, der foreslog lidt kirkelig selvforvaltning, blev stemt grusomt ned.

Men ellers har det altså været sådan, at det kun var staten, der kunne bestemme, hvad man skulle, indtil Bodil Koch i sin tid kom og prøvede, om hun ikke kunne lirke lidt, og lavede forskellige optakter, og da fik vi så rådighedsbeløbet, og det rejste et ramaskrig: Skal de dér oggenokker og tumper og uansvarlige og gudelige, og hvad de nu kan være, selv bestemme over nogle af pengene? Og man ved jo aldrig, hvad der kommer af spejdere og diakonisser osv. osv., som finder på, at de vil have fingre i de penge.

Og derfor var der altså – og det er jo mange, mange år siden – et stort ideologisk slag inden for nogenlunde de kræfter, jeg talte om før. Så jeg vil nok sige, at jeg synes, det er et kæmpefremskridt, at vi nu også flytter den store post, der hedder kirkebladet, som dog en del sogne er glade for at lave endnu, ud af det beløb, så de frie penge bliver lidt friere.

Men jeg er egentlig tiltalt af hr. Rechendorffs tanker om, hvorvidt vi overhovedet gør det her meget friere, og om vi kan gøre det ved bare at sige, at nu ophæver vi rådighedsbeløbet: Vil det ikke bare betyde ren katastrofe, sådan som lovgivningen stadig væk er? Det kan jeg altså ikke helt overskue. Men det kan vi jo kigge på i udvalget.

Så vil jeg sige om de mere tekniske ting, at det er næsten lidt for tosset, at vi skal bruge kræfter på det i Folketinget. Det er for specielt. Jeg er glad, hvis vi kan gøre det til en bemyndigelse, så vi kan få det ordnet på en måde, som bliver den fornuftigste. Der kan vist ikke være meget ideologi i, hvornår regnskaber, budgetter osv. skal være færdige.

Aage Brusgaard (FP):

Da jeg læste dette forslag, skrev jeg et plus, og det vil altså sige, at vi er positive.

Men så har jeg selvfølgelig også set, at landsforeningen har tre forbehold, så vidt jeg husker, som den gerne vil kigge på. Jeg mener også, at vi har fået et brev fra ministeren, hvori hun indbyder os sammen med Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer til en fælles drøftelse. Så dér må vi jo kunne gå lidt mere i detaljer.

For sådan at forstå det praktiske i det her skal man nok have siddet i et menighedsråds bestyrelse, og det har jeg faktisk ikke gjort, men jeg har både en bror og en svigerinde, der sidder der. Så jeg kunne indkalde til et familieråd, og så kunne vi jo snakke om det her.

Men Kirkeudvalget er jo ikke et af de aller mest belastede udvalg, så der plejer at være god tid til at få en saglig debat om tingene. Så det ender nok med, at der bliver fordragelighed om det her også.

Bruno Jerup (EL):

Nu er Kirkeudvalget et af de få udvalg, som Enhedslisten ikke sidder i, og jeg vil ikke trætte Tinget med at gentage min tale fra før, men blot sige, at dette er også et lovforslag, som vi har tænkt os at undlade at stemme til.

Poul Nødgaard (DF):

Man skal jo ikke være bange for at indrømme noget, og jeg må sige, at i de mange år, hvor jeg har set i min avis, at de lægger budgetterne i menighedsrådene, har jeg egentlig altid været forbavset over, hvorfor man skulle starte så fantastisk tidligt igen.

Nu bliver det sådan dæmpet lidt mere hen imod, at det bliver passet ind i den kommunale budgetlægning, således at kommunerne stadig væk kan nå at få tallene præcis til den tid, hvor de skal have dem.

Så vedrørende fristerne har jeg ikke nogen bemærkninger ud over, at jeg går ud fra, at ministeren og hendes udmærkede ministerium har undersøgt, om de datoer, de lægger op til, også kan holde i praksis. Det har jeg ingen mulighed for at sige, og det går jeg ud fra at man selv har overvejet nøje.

Men det, jeg hellere vil sige et par ord om, er det med rådighedsbeløbene. Dér kunne jeg godt følge den konservative ordfører lidt i, at vi måske godt kunne kigge lidt på det begreb. Dengang vi gennemgik lovforslaget hos ministeren, kan jeg huske, at der var én ting, jeg faldt over, og det vil jeg så også sige her i dag. Og det er, at i det øjeblik man trækker det kirkeblad væk fra rådighedsbeløbet og ned på en separat konto, så kan enhver jo regne ud, at hvis rådighedsbeløbet stadig væk får lov at være det samme beløb, så udvider vi landet over med et beløb, der svarer til kirkebladene, og det tror jeg også at jeg nogenlunde fik bekræftet.

Det synes jeg egentlig ikke at der er nogen grund til. Man kunne jo, hvis man gerne vil